

med ca. 1,700 Stemmer, saa have de faa Medlemmer, der tilhøre Højre, maattet nøjes med eet Medlem for ca. 5,300 Stemmer. Naar Forholdet er saa grelt, som det er her, gentager jeg, kan man ikke anstændigvis i Længden fortsætte det, saa maa man komme ind paa at gøre en Forandring deri.

Jeg skal i øvrigt ganske kort udtale min Tilslutning til et Par Sætninger i Frontalen, som ogsaa ere omtalte fra anden Side her i Salen, og da navnlig den: Forvisningen om, „at Rigsdagen altid vil medvirke til, at Landets og Folkets Selvstændighed kan bevares“. Ja, det kunne vi vel alle være enige om, at det maa vi ikke være blinde for, at den Dag, da det for Alvor maa fastslaas, at Danmarks Rigsdag, at Danmarks Folketing ikke vil medvirke til, at Landets og Folkets Selvstændighed kan bevares, den Dag ophører vort Land at eksistere som selvstændig Stat. Det er jo givet, derom maa fornuf-tigvis ogsaa alle være enige. Vi ere uenige desværre, og det have vi altid været, om Maaden og Midlerne; men den Dag maa vel komme, da vi ogsaa i den Henseende ved forstandig Imødekommen fra alle Sider kunne ændre vore Anskuelser derhen, at de dog paa dette ene Punkt kunne gaa op i en højere Enhed. — Med Hensyn til et andet Punkt, som omtaler vor Stilling til vore Frænder, Islænderne, vil jeg gerne sige, at ogsaa jeg er glad over Besøget, de have afagt hernede. Det er muligt, at der kunde have været valgt heldigere Former for dette Besøg, det skal jeg slet ikke komme ind paa; det er vanskeligt at tilfredsstille til alle Sider. Men det vil jeg gerne have Lov til at sige, at jeg tror ikke, vi staa os ved at holde paa smaa Pikanterier, som nærmest kun have teoretisk Interesse for vort Forhold til Islænderne. Jeg tror, vi staa os bedst ved at sige rask og frit Ja og Amen til det, Islænderne ønske, naar det blot bevarer Sammenholdet med vort Land her. Naar det blot ikke bryder Baandet mellem Island og Danmark, tror jeg, at vi staa os bedst ved at gaa ret vidt i Retning af Selvstyre for Islænderne, hvilket jo først og fremmest er deres Ønske, som naturligt er for dem, da de leve under saa vidt forskellige Forhold fra dem, vi leve under. Jeg tror, Regeringen der gør Ret i i videst muligt Maal at efterkomme Islændernes Ønsker, som sagt, med den Begrænsning, at Sammenholdet med Danmark ikke brister.

Det Ændringsforslag, som jeg paa Højregruppens Vegne har tilladt mig at

stille, skal jeg altsaa anbefale. Det lyder saaledes: „I den Forventning, at Regeringen vil søge de paa Dagsordenen staaende Samfundsspørgsmaal løste ved en gensidig imødekommende Forhandling og under ligelig Hensyntagen til alle Samfundsklassers berettigede Interesser, beslutter Folketinget at bevidne Hans Majestæt Kongen sin Glæde over Trontalen ved Rigsdagens Aabning den 1. Oktober og tilsiger Ministeriet sin Støtte under dets Arbejde paa Gennemførelsen af de heri nævnte Reforme.“

N. Neergaard: At man besvarer en kongelig Trontale med en Udtalelse af Hyldest og Ærbødighed for Kronens Bærer, er jo ikke noget nyt her i Danmark. Det er noget, alle Partier hidtil, tror jeg, have været enige om. Det er jo under Forhandlingerne i Dag ogsaa blevet paa-peget, at tidligere har heller ikke Socialdemokratiet haft nogen Indvending at gøre derimod. Det er altsaa en given Sag for mig, at jeg ikke kan have nogen som helst Indvending imod, at den politiske Udtalelse, om hvilken der her er fremkommet Forslag fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) m. fl., begynder med en saadan Henvendelse til Kongen, og at jeg fuldt ud kan tiltræde den. Med Hensyn til den politisk betydningsfulde Del af den af det ærede Medlem foreslaede Dagsorden forstaar jeg det saaledes, at Regeringen har ønsket, inden Rigsdagens Arbejde begyndte, at faa en Udtalelse her fra dette Ting, som viste, hvorledes Regeringens politiske Stilling i Virkeligheden er. Forholdet er nemlig dette, at de Valg til begge Rigsdagens Afdelinger, som have fundet Sted, siden vi i Foraaret afsluttede vort Arbejde, ikke have styrket Regeringens Stilling. Tværtimod, de have bragt Regeringen ret følelige Tab, idet de to Grupper, som ere gaaede til Valg med det Program i det hele og store at støtte Regeringen og betragte den som Fører under det politiske Arbejde, ere blevne svækkede, medens derimod de oppositionelle Grupper, Højre og Socialdemokratiet, ere blevne styrkede. Om de radikale kan man vel ikke sige, at de ere blevne styrkede ved Valget, men efter den nære Valgalliance med Socialdemokraterne kan man dog sige, at den radikal-socialdemokratiske Alliance er gaaet styrket ud af Valgene. Trods dette og skønt Regeringens eget Parti i snevrere Forstand ikke længere danner noget Fler-tal her i dette Ting, og skønt Regeringens Stilling i Landstinget endogsaa i meget